

„Jasně. Takže... vlkodlak nesnáší stříbro a tenhle hrabě nepochopil, že já mám stříbro *ráda*, opravdu hodně, a udělal tu chybu, že... mými penězi nakrmil tu bestii.“ Znechuceně našpulila rty.
„Do poslední mince.“

Anaïs na ni zírала s otevřenými ústy. „A ty kritizuješ *moji* schopnost vymyslet si uvěřitelnou lež?“

„Já nelžu! Ale dobrá zpráva je, že se mi naskytla nová obchodní příležitost, a ta nám vydělá spoustu peněz, takže vám do konce měsíce všechno zaplatíme.“

Madam Cellierové zacukal sval ve tváři. „To už jste říkala minulý měsíc. A měsíc předtím.“

„No, ano, neuvědomila jsem si, že nájmem nakrmím hladového polochlověka. Neobvyklé okolnosti a...“

„*Ven!*“ vykřikla madam Cellierová tak hlasitě, až Hugo úlekem vycupital vzhůru do trámů.

„Prosím?“ zajíkla se Mallory.

„Vypadněte! Už toho mám dost. Dost vašich pozdních plateb a toho, jak zneužíváte mé laskavosti a velkorysosti. Dost vašich lží. Dost vaší pochybné morálky.“ Pohrdlivě se ušklíbla. „Toho, že nikdy nevím, co tady provádíte za hrozné rituály. Jaká černá magie se možná odehrává pod mou střechou!“

„Popravdě řečeno, já většinou jen vyšívám,“ nechala se slyšet Anaïs a na doložení svého tvrzení zvedla vyšívací kruh s nedokončeným květinovým motivem v zářivých barvách.

Madam Cellierové se rozšířilo chřípí. „Chci, abyste se do soumraku vystěhovaly. Nedopustím, aby vaše vzdorovitě...“

Umlčelo ji hlasité zaklepání na přední dveře o dvě patra pod nimi.

Madam Cellierová ukázala prstem na Mallory. „Do soumraku.“

Potom si ještě jednou odplivla, otočila se na patě a odpochoďovala dolů po schodech.

Mallory s Anaïs na sebe pohlédly.

„Určitě to nemyslela vážně,“ řekla Mallory.

„Určitě ne, jestli máš třicet louredů, abys ji přesvědčila. Mally, co se stalo? Kde jsou ty peníze? A proč vypadáš, jako bys prohrála bitku s...“

„Vlkodlakem?“

Anaïs zavrtěla hlavou. „Nemůžeš aspoň jednou mluvit vážně?“

Mallory si přetáhla přes hlavu zakrvácenou košilku a rychle se převlékla do o něco čistší (měla ji na sobě před dvěma dny, ale kdo by to počítal?), a přes ni si natáhla zelenošedé šaty, které Anaïs ušila z ubrusu, který kdysi zdobil tarotový stůl jejich matky. Zapnula si knoflíky až vysoko k límečku u krku, jehož krajka ji šimrala na bradě.

Co si počne? Polovinu nájemného by teď dokázala zaplatit. Možná by mohla začít se seancemi v domě Safírů. Dva galety za rozhovor s jednou z mrtvých manželek Bastiena Safíra...

Pomyslela si, jestli by dokázala Trifinu přimět, aby jí s tím pomáhala. Pokud ne, Anaïs by se určitě nechala naučit, co má říkat...

Jakmile na to pomyslela, na něco si vzpomněla.

Srdce jí vyskočilo až do krku. „Kolik je hodin?“

„Půl desáté,“ odpověděla Anaïs.

„A v kolik hodin otvírají ve zlatnictví dole na ulici?“

„To netuším. Asi v devět. Proč? Máš na prodej nějaké šperky?“ Káráv se zamračila. „Musíš přestat s vybíráním kapes, ty pokrytče!“

„Žádné kapsy jsem nevybrala.“ Mallory pospíchala k oknu. Na kamenném dláždění stál kočár – černě lakovaný a se zlatým rámováním. Nevypadal jako něco, v čem by ji zatčenou odvezla policie...

„Anaïs! Mallory!“

Obě otočily hlavu ke dveřím. Madam Cellierová s duněním vyšplhala po schodech nahoru do jejich pokoje, stála tam s rukama v bok a nedůvěřivě se na ně mračila. „Máte návštěvu. Prý je to ten váš hrabě.“